

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSO Magda Inerowicz

Protokolant: protokolant sądowy Paulina Sarnowska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 r.,

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Banku (...) S.A. w W.**

przeciwko: **E. B.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego E. B. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w W.:

a) kwotę 19.025,24 EUR (słownie: dziewiętnaście tysięcy dwadzieścia pięć 24/100 euro) wraz z odsetkami umownymi od kwoty 13.399,15 EUR w wysokości 1,5 krotności oprocentowania kredytu (EUROLIBOR 6M + 4,5 punktu procentowe) wynoszącymi na dzień wniesienia pozwu 7,16% w stosunku rocznym, jednak nie większymi niż 4 – krotność stopy kredytu lombardowego NBP, począwszy od dnia 10 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz

b) kwotę 6.710,96 zł (słownie: sześć tysięcy siedemset dziesięć 96/100 złotych),

z zastrzeżeniem prawa powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego przez pozwanego na ograniczenie jego odpowiedzialności do nieruchomości obciążonej hipotecznie na rzecz wierzyciela, a położonej w miejscowości G., o powierzchni 0,3867 ha, dla której Sąd Rejonowy w Szamotulach prowadzi księgę wieczystą nr (...),

2. kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz powoda kwotę 4.332 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO /-/ M. Inerowicz

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 10 lipca 2014 r. powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się wydania przez Sąd Okręgowy przeciwko pozwanemu E. B. nakazu zapłaty i zobowiązanie go do zapłaty powodowi w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwoty 19.025,24 EUR z odsetkami w wysokości 1,5 - krotności oprocentowania kredytu (EUROLIBOR 6M + 4,5 punkty procentowe) tj. na dzień sporządzenia pozwu 7,16 % w stosunku rocznym od kwoty 13.399,15 EUR od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz 6.710,96 PLN tytułem kosztów poniesionych przez Bank w celu wyegzekwowania należności od dłużnika J. Z. oraz kosztami postępowania sądowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłat za pełnomocnictwa w kwocie 51 PLN, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do egzekucji z nieruchomości położonej w miejscowości G., dla której Sąd Rejonowy w Szamotulach prowadzi KW nr (...).

W razie wniesienia zarzutów przez pozwanego powód żądał zasądzenia przez Sąd Okręgowy wyrokiem od pozwanego na rzecz powoda kwoty zgodnej z powyższym żądaniem.

Pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 r. oświadczył, że pozwany nie zgadza się z żądaniem pozwu i wnosi o oddalenie powództwa w całości, obciążenie powoda kosztami procesu oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego. Pełnomocnik pozwanego oświadczył, że pozwany składał propozycję ugodową w ubiegłym roku, nie uzyskał żadnego kontaktu ze strony powoda, w związku z czym uważa, że roszczenie jest nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Poprzednik prawny powoda Bank (...) S.A. Oddział w P. zawarł z J. Z. w dniu 23 sierpnia 2000 r. umowę nr (...) o udzielenie pożyczki hipotecznej.

Dowód: umowa pożyczki hipotecznej nr (...) z dnia 23.08.2000 r. (k. 3-6).

Prawnym zabezpieczeniem spłaty udzielonej pożyczki, zgodnie z (...)o udzielenie pożyczki hipotecznej była hipoteka umowna zwykła w wysokości 51.267,59 EUR oraz hipoteka umowna zwykła w wysokości 26.123,98 EUR ustanowione na nieruchomości będącej przedmiotem zabezpieczenia, położonej w miejscowości G., dla której Sąd Rejonowy w Szamotułach prowadzi KW nr (...). Jak wynika z odpisu KW, hipoteka umowna zwykła w wysokości 51.267,59 EUR ustanowiona została w dniu 7.03.2000 r., a hipoteka umowna zwykła w wysokości 26.123,98 EUR ustanowiona została w dniu 23.08.2000 r. Hipoteki te do chwili obecnej nie zostały z ww. kw wykreślone.

Obecnie, na podstawie umowy sprzedaży z dnia 14 listopada 2005r., właścicielem ww. nieruchomości jest pozwany E. B..

Dowód: umowa pożyczki hipotecznej z dnia 23.08.2000 r. (k. 4); poświadczony, skrócony odpis księgi wieczystej Kw nr (...) z dnia 23.08.2000r. (k. 23) , wydruk z treści kw nr (...) dostępnej online (k. 7-22).

(<https://ekw.ms.gov.pl/euka/pdcbdkw.html>).

Pożyczkobiorca J. Z. nie wywiązał się z zobowiązań wynikających z zawartej z powodem umowy pożyczki. W związku z powyższym powód podjął działania w celu wyegzekwowania roszczenia w postępowaniu egzekucyjnym. Powód skierował do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szamotułach wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. W toku prowadzonego przez komornika postępowania egzekucyjnego okazało się, że przedmiotowa nieruchomość, stanowiąca zabezpieczenia spłaty pożyczki nie stanowiła już własności J. Z., nieruchomość zbyta została na rzecz pozwanego E. B.. W związku z powyższym komornik oddalił wniosek powoda o prowadzenie egzekucji do nieruchomości KW nr (...).

Dowód: wniosek egzekucyjny skierowany przeciwko dłużnikowi J. Z. (k.24-26); pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Szamotułach Witolda Stachura z dnia 21.08.2009 r. (k. 27); wydruk ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości księgi wieczystej nr (...) z dnia 13.03.2009 r. (k.7-22) .

W dniu 10.03.2014 r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty należności, wyjaśniając przy tym, że zobowiązanie wynika z tytułu ustanowionych na rzecz powoda hipotek na nieruchomości położonej w miejscowości G., dla której Sąd Rejonowy w Szamotułach prowadzi KW nr (...). Pozwany nie odpowiedział na wezwanie powoda.

Dowód: pismo powoda z dnia 10.03.2014 r. (k. 28) .

W związku z dokonaniem w dniu 29 listopada 2007r. podziałem Banku (...) S.A. w K. w trybie art. 529 § 1 pkt. 4 ksh (poprzez przeniesienie części majątku spółki dzielonej na istniejącą spółkę lub na spółkę nowo zawiązaną - podział przez wydzielenie – art. 529 § 1 pkt. 4 ksh), zgodnie z Planem podziału Banku (...) S.A. w K. z dnia 15 listopada 2006r. (MSiG z dnia 8 grudnia 2006r., nr 239, poz. 15136), podwód wstąpił z dniem podziału w prawa i obowiązki Banku (...) S.A. wynikające z umowy pożyczki hipotecznej z dnia 23 sierpnia 2000 r. (art. 521 § 1 ksh).

W wyciągu z ksiąg powoda – nr (...) z dnia 8.07.2014 r., wystawionego przez osoby uprawnione w ramach Banku (...) Spółka Akcyjna stwierdzono istnienie zobowiązania dłużnika J. Z. z tytułu umowy pożyczki hipotecznej nr

(...) wysokości: 19.025,24 EUR (w tym 10.647,14 EUR z tytułu należnego kapitału, 2.752,01 EUR z tytułu odsetek naliczonych od dnia 7.06.2007r. do 20.05.2009r., 5.602,98 EUR z tytułu odsetek naliczonych od 21.05.2009r. do 7.07.2014r., 23,11 EUR z tytułu opłat i prowizji oraz 6.710,96 PLN tytułem kosztów sądowo – egzekucyjnych. W treści ww. wyciągu stwierdzono, że powyższe roszczenie banku wobec dłużnika jest w całości wymagalne.

Dowód: wyciąg z ksiąg Banku (...) Spółka Akcyjna (następcy prawnego Banku (...) S.A.) nr (...) (k.2).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej opisanych dokumentów.

Ogólnie przyjmuje się, że (o ile ustawa nie stanowi inaczej) rzeczą powoda jest wykazanie faktów, z których wywodzi prawo, a rzeczą pozwanego - faktów niweczających to prawo (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14.11.2008r., V CSK 174/08, publ. Lex nr 477605).

Powód złożył do akt postępowania w większości kserokopie dokumentów (poza wyciągiem z ksiąg banku). Należy jednak zauważyć, iż przeciwnik procesowy strony składającej taką kopię, nie domagał się złożenia oryginału dokumentu (art. 129 kpc), ani nie kwestionował zgodności kopii z oryginałem, w konsekwencji Sąd przyjął, iż dokumenty te są zgodne z oryginałem. Wobec powyższego złożone do akt dokumenty zostały uznane za przydatny materiał dowodowy i poczyniono w oparciu o nie powyższe ustalenia faktyczne, tj. Sąd uznał, iż stanowią one wiarygodny dowód pośredni wskazujący na istnienie i treść dowodów właściwych.

Zgodnie z art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (DZ. U. z 2015r., nr 128, j.t.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wystawienia wyciągu z ksiąg banku, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jednakże moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1 a).

Z powyższych względów przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg banku z dnia 8 lipca 2014r. stanowi w ramach niniejszego procesu dokument prywatny który w myśl art. 245 kpc, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Niemniej, istotnym w sprawie jest, że pozwany w żaden sposób nie zakwestionował okoliczności faktycznych w sprawie, a zatem również nie zakwestionował faktów wynikających z treści omawianego dokumentu – wysokości roszczenia przysługującego powodowi wobec dłużnika głównego J. Z.. Mając to na względzie, jak i fakt, że wyciąg z ksiąg banku stanowi szczególnego rodzaju dokument prywatny (wystawiony na podstawie ksiąg banku), któremu należy przypisać znaczącą moc dowodową, Sąd ocenił ten dokument jako w pełni wiarygodny i przydatny dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że powód wykazał swoją legitymację czynną w sprawie. Bank (...) S.A. w W., w związku z dokonaniem w dniu 29 listopada 2007r. podziałem Banku (...) S.A. w K. w trybie art. 529 § 1 pkt. 4 ksh (poprzez przeniesienie części majątku spółki dzielonej na istniejącą spółkę lub na spółkę nowo zawiązaną - podział przez wydzielenie – art. 529 § 1 pkt. 4 ksh), zgodnie z Planem podziału Banku (...) S.A. w K. z dnia 15 listopada 2006r. (MSiG z dnia 8 grudnia 2006r., nr 239, poz. 15136), wstąpił z dniem podziału w prawa i obowiązki Banku (...) S.A. wynikające z umowy pożyczki hipotecznej z dnia 23 sierpnia 2000 r. (art. 521 § 1 ksh). Powód był zatem uprawniony do dochodzenia w niniejszej sprawie spornego roszczenia.

Legitymacja bierna pozwanego również była bezsporna i nie budziła wątpliwości Sądu.

Zgodnie z art. 65 ust.1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2013r., nr 707 j.t.) w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka). Przepis ten, w dniu ustanowienia spornych hipotek miał podobne brzmienie, a mianowicie stanowił, że w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka). Istota uregulowania nie uległa zatem zmianie.

Hipoteka jest ograniczonym prawem rzeczowym (art. 244 § 1 k.c.). W polskim systemie prawnym hipoteka jest podstawowym zabezpieczeniem rzeczowym na nieruchomości. Dla wierzyciela hipotecznego nie mają większego znaczenia zmiany we własności obciążonej nieruchomości, gdyż każdy kolejny właściciel staje się ipso iure dłużnikiem hipotecznym; na tym polega skuteczność hipoteki wobec każdego właściciela, który - jeżeli nie jest jednocześnie dłużnikiem osobistym - odpowiada tylko z nieruchomości obciążonej hipoteką. Zasada ta istnieje w sytuacji, w której do zmiany właściciela nieruchomości obciążonej dochodzi w drodze czynności prawnej (por. St. Rudnicki, Komentarz do art. 65 k.w.i.h., publ. Lex) .

J. Z. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki, zabezpieczeniem której było ustanowienie dwóch hipotek umownych zwykłych na nieruchomości, która wówczas stanowiła własność J. Z.. W sprawie hipoteka umowna zwykła w wysokości 51.267,59 EUR ustanowiona została w dniu 7.03.2000 r., a hipoteka umowna zwykła w wysokości 26.123,98 EUR ustanowiona została w dniu 23.08.2000 r. na rzecz poprzednika prawnego powoda: Banku (...). w P.. J. Z. nie wywiązał się z zobowiązań wynikających z zawartej umowy pożyczki, na której ustanowione były hipoteki umowne zwykłe na rzecz powoda. W związku z powyższym powód skierował sprawę do postępowania egzekucyjnego, w trakcie którego okazało się, że nieruchomość została zbyta na rzecz pozwanego. Egzekucja wobec dłużnika osobistego powoda okazała się zatem nieskuteczna.

Stwierdzić należy, iż uprawnienia wynikające z ustanowienia hipoteki oznaczają, że przepis art. 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece przyznaje wierzycielowi hipotecznemu uprawnienie do wytoczenia przeciwko dłużnikowi hipotecznemu, nie będącemu dłużnikiem osobistym, powództwa o świadczenie – celem umożliwienia prowadzenia egzekucji z obciążonej nieruchomości. Wierzyciel hipoteczny w celu przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości, musi wcześniej uzyskać tytuł wykonawczy, więc tylko roszczenie o zapłatę, skierowane przeciwko dłużnikowi hipotecznemu zapewnia realizację jego uprawnień, przewidzianych przez prawo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 stycznia 2013 r., sygn. I ACa 1066/12). Opiera się to na koncepcji tzw. obligacji realnej, według której, wierzyciel może z tytułu hipoteki żądać od właściciela nieruchomości zapłaty sumy hipoteki z ograniczeniem do przedmiotu hipoteki.

W związku ze zbyciem nieruchomości pozwany stał się dłużnikiem rzeczowym powoda, co oznacza, że pozwany odpowiada za zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki jako dłużnik rzeczowy, wyłącznie z tytułu obciążenia hipotecznego. Oznacza to, że pozwany jako dłużnik rzeczowy ma prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie swojej odpowiedzialności do nieruchomości obciążonej hipotecznie na rzecz wierzyciela, tj. nieruchomości położonej w miejscowości G., o powierzchni 0,3867 ha, dla której Sąd Rejonowy w Szamotułach prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Ponadto nie uszedł uwadze Sądu fakt, że powód słusznie dochodził od pozwanego zasądzenia kwoty w walucie odpowiadającej walucie, w której ustanowiona została hipoteka umowna zwykła na przedmiotowej nieruchomości.

W pierwszej kolejności zważyć należy, że jeśli chodzi o dłużnika osobistego, to – w zakresie waluty - do jego zobowiązania znajdowały zastosowania przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym w dacie dokonania czynności z bankiem, czyli art. 358 § 1 kc, który stanowił, iż z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, zobowiązania pieniężne na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej mogą być wyrażone tylko w pieniądzu polskim. Umowa pożyczki nie jest bowiem zobowiązaniem ciągłym (rozmiar świadczenia jest z góry określony, nie zależy od

czasu obowiązywania umowy), a zatem – do zobowiązania dłużnika osobistego - nie znajdował zastosowania art. 358 kc w brzmieniu obowiązującym od 24 stycznia 2009r. (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2012r., I ACa 27/12, Lex nr 1211667).

Dodatkowo, w tym miejscu wskazać należy, że zasada walutowości nie wyłączała wówczas wyrażenia zobowiązania (umowy pożyczki) w walucie obcej - franku szwajcarskim (por. uchwała SN z dnia 20.04.2005r., III CZP 1/05, Lex Nr 148132, wyrok SN z dnia 20.10.2006r., IV CSK 178/06, Lex nr 224593).

Jak wynika z treści art. 354 kc wykonanie zobowiązania pieniężnego powinno nastąpić zgodnie z jego treścią – zasada ta obejmuje także walutę, w jakiej dokonywana jest zapłata. Spłata pożyczki – w myśl § 2 ust. 5 umowy miała być dokonywana: w złotych polskich w kwocie wynikającej z przeliczenia kwoty kredytu według kursu sprzedaży walut wymienialnych obowiązujących w (...) S.A.; w walutach wymienialnych innych niż waluta pożyczki z posiadanego rachunku walutowego lub w walucie pożyczki z posiadanego rachunku walutowego. A zatem z treści umowy pożyczki łączącej poprzednika prawnego powódki z dłużnikiem osobistym, że strony przyjęły jako zasadę realizację zobowiązania spłaty przedmiotowej pożyczki w walucie polskiej, przy jednoczesnym uprawnieniu dłużnika do dokonywania spłat w innej walucie.

Powyższe nie prowadziło jednak do wniosku, aby powódka miała prawo dochodzić od pozwanego spełnienia świadczenia w złotych polskich. Zasadniczą kwestią w tym przedmiocie jest bowiem fakt, że pozwany odpowiada za przedmiotowe zobowiązanie J. Z. jako dłużnik rzeczowy, wyłącznie z tytułu obciążenia hipotecznego jego nieruchomości i tylko w zakresie z tego obciążenia hipotecznego wynikającym.

Nie budzi wątpliwości, że generalnie hipoteka jest prawem akcesoryjnym, zależnym od zabezpieczonej nią wierzytelności. Po zmianach ustawy o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 707) wprowadzonych przez ustawę z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r., poz. 1075), akcesoryjność ta została nieco złagodzona, co spowodowało pewne uelastycznienie zabezpieczenia hipotecznego.

Hipoteka ma charakter niesamodzielny i jej waluta zależy od pieniądza, w którym wyrażono zabezpieczoną wierzytelność. Wynika to z treści art. 68 ust. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, który stanowi, że sumę hipoteki wyraża się w tej samej walucie co zabezpieczona wierzytelność, jeżeli strony w umowie ustanawiającej hipotekę nie postanowiły inaczej. Obie przedmiotowe w sprawie hipoteki obciążające nieruchomość pozwanego na rzecz powódki ustanowione zostały we frankach szwajcarskich.

W świetle przytoczonych wyżej postanowień umowy kredytowej łączącej powodowy bank z dłużnikiem osobistym wskazać należy, że w tym przypadku przedmiot świadczenia ustalono we frankach szwajcarskich, ale spełnienie tego świadczenia miała następować w walucie polskiej, przy jednoczesnym uprawnieniu dłużnika do dokonywania spłat w innej walucie. Oznaczenie waluty jest ważnym elementem treści zarówno zabezpieczonej wierzytelności, jak i hipoteki, rzutującym na zakres uprawnień, jakie przysługują wierzycielowi wobec dłużnika osobistego i rzeczowego. Walutą wierzytelności jest pieniądz, w którym wyrażony jest przedmiot świadczenia w danym zobowiązaniu (por. T. Dybowski, A. Pyrzyńska: System prawa prywatnego, t.5, Prawo zobowiązań. Część ogólna pod red. E. Łętowskiej Warszawa 2006, s. 222).

Sporne hipoteki zwykle zostały ustanowione na przedmiotowej nieruchomości pod rządami ustawy o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 lutego 2011 r., kiedy to weszła w życie ustawa z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009r., nr 131, poz. 1075). Zatem, do hipoteki umownej zwykłej, zgodnie z art. 10 ustawy z 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw, stosuje się – w istotnym dla sprawy zakresie – ustawę o księgach wieczystych i hipotece w brzmieniu obowiązującym przed dniem 20 lutego 2011 r. W stanie prawnym przed dniem 20 lutego 2011 r. obowiązywała zasada tożsamości waluty hipoteki z walutą zabezpieczonej wierzytelności (art. 68 zd. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece w dawnym brzmieniu). Niezasadne byłoby w niniejszym postępowaniu dochodzenia roszczenia w walucie PLN, gdyż stanowiłoby to zerwanie więzi pomiędzy

tymi dwoma elementami – a przez to do podważenia akcesoryjności roszczenia (tak: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 marca 2014 r. I ACa 1142/13).

Pozwany został wezwany do zapłaty spornej kwoty, a zatem roszczenie wobec niego jest wymagalne.

Powód zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. przedstawił dowody na potwierdzenie swojego roszczenia. Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie swych twierdzeń, zgodnie zaś z art. 232 zd. 1 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Stanowisko pozwanego wyrażone przez pełnomocnika na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 r., wskazujące, że nie zgadza się z żądaniem pozwu oraz podnoszące, że składał powodowi propozycje ugodowe, a nie może stanowić skutecznego podważenia powództwa w sprawie. Lakoniczne twierdzenia pozwanego w przedmiotowej sprawie nie stanowiły w żadnej mierze skutecznego zaprzeczenia powództwa co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany nie kwestionował przy tym dowodów przedstawionych przez powoda na poparcie dochodzonego roszczenia.

Na kwotę roszczenia powódki składała się kwota 19.025,24 EUR tytułem udzielonej pożyczki wraz z odsetkami oraz kwota 6.710,96 zł tytułem kosztów poniesionych przez powoda w celu wyegzekwowania należności od dłużnika J. Z., która to egzekucja ostatecznie okazała się bezskuteczna.

Kwota roszczenia w wysokości 19.025,24 EUR ustalona została na podstawie wyliczeń powoda przedstawionych w wyciągu z ksiąg powoda nr (...) i składała się z kwoty 10.647,14 EUR z tytułu należnego kapitału, 2.752,01 EUR z tytułu odsetek naliczonych od dnia 7.06.2007r. do 20.05.2009r., 5.602,98 EUR z tytułu odsetek naliczonych od 21.05.2009r. do 7.07.2014r., 23,11 EUR z tytułu opłat i prowizji oraz 6.710,96 PLN tytułem kosztów sądowo – egzekucyjnych.

Zgodnie z treścią art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stopa odsetek za opóźnienie w spłacie kredytu była z góry oznaczona, w § 8 umowy pożyczki nr (...) w wysokości 1,5 krotności oprocentowania kredytu EUROLIBOR 6M + 4,5 punkty procentowe, wynoszącymi na dzień wniesienia pozwu 7,16 % w stosunku rocznym, jednak nie większymi niż 4 – krotność stopy kredytu lombardowego NBP, począwszy od dnia 10 lipca 2014 r. (dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty (art. 359 § 1 i § 2¹ kc). Ww. odsetki umowne należały się od kwoty kapitału i odsetek umownych od kapitału – łącznie od kwoty 13.399,15 EUR od daty wniesienia pozwu (art. 482 § 1 kc).

Mając na uwadze powyższe, powództwo w całości podlegało uwzględnieniu, przy czym zważywszy na rzeczowy charakter odpowiedzialności pozwanego, należało zasądzić od niego roszczenie z zastrzeżeniem prawa powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jego odpowiedzialności do nieruchomości obciążonej hipotecznie na rzecz wierzyciela, a położonej w miejscowości G., o powierzchni 0,3867 ha, dla której Sąd Rejonowy w Szamotułach prowadzi księgę wieczystą nr (...) (art. 65 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece).

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na treści art. 98 k.p.c. mając na uwadze wynik procesu. Skoro strona powodowa wygrała sprawę, w świetle powołanego przepisu art. 98 k.p.c., to na pozwanym ciążył obowiązek zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu. Na koszty te złożyły się: opłata sądowa od pozwu wraz z opłatami skarbowymi od złożonych pełnomocnictw.

SSO /-/ M. Inerowicz